

БОЖИЯТА ЗАКРИЛА.

Бѣше буренъ есененъ день. Димитровчетата бѣха цѣвнали, зимнитѣ ябълки и круши — обрани, а листата на дърветата — пожълтѣли. Студениятъ есененъ вѣтъръ свирѣше въ клонитѣ на голѣмия орѣхъ. Орѣхитѣ пращѣха подъ напора на вѣтъра, пукаха се и падаха на земята. Листата на дърветата въ двора леко се откъсваха отъ клончетата, поемаха се отъ вѣтъра, носѣха се като перца изъ въздуха и падаха едно следъ друго на земята. Тя изглеждаше, като да бѣ покрита съ пѣстъръ килимъ.

Четириѣ деца на селския свещеникъ играеха подъ орѣха. Тѣ се бѣха унесли въ своята хубава игра и нито чувствуваха студъ, нито чуваха бучението на вѣтъра. Отъ мекка глина тѣ правѣха разни играчки: хора, животни и кжщи. Петърчо бѣ направилъ цѣлъ градъ, съ църкви и училища, чешми и фурни. Тукъ-таме между тѣхъ, той бѣ бодналъ малки клончета, като дърветъ. Иванъ правѣше животни: крава съ теленце, котка и куче. Лиляна бѣ си направила гнѣзденце съ четири глинени яйчица въ него и една птичка надъ тѣхъ. А Здравка пѣкъ се опитваше и тя да направи човѣци, но не излизаха, както тя искаше, защото бѣ още малка и несръчна.

Децата изглеждаха като прасенца, изцапани отгоре до долу съ глина. Но тѣ не обръщаха внимание на това, а сияеха отъ радостъ и се смѣеха весело, като гледаха направенитѣ играчки. Тѣ имъ се струваха толкова хубави!

Отъ време на време само, когато подъ силата на вѣтъра нѣкой орѣхъ изпащаше и падаше на земята, тѣ прекъсваха за малко работата си, втурваха се да го прибератъ и пакъ се отдаваха на игра.

Вѣтърътъ се усили. Небето още повече потъмнѣ и едри капки дъждъ западаха отъ облацитѣ.

Децата оосвиха играчкитѣ си и припнаха въ кжщи.

— Есгге да идемъ подъ стѣкления покривъ на верандата! — каза Лилянка. — Тамъ ще си трошимъ орѣхи, ще ядемъ и ще гледаме какъ вали дъждътъ. А пѣкъ азъ ще ви разкажа една хубава приказка, която измислихъ тая сутринъ.

— О, хо! — извикаха всички. — Откога почна да измисляшъ вече приказки?

— Измислямъ я! И ще чуете колко е хубава!

Тя припна напредъ. Всички съ смѣхъ се затекоха следъ нея и се настаниха на верандата предъ кжщната врата. Тѣ насѣдаха на прага, чупѣха орѣхитѣ, които бѣха събрали, а Лилянка започна да разказва: „Имало едно време единъ великъ царъ...“

Въ това време майка имъ, която току-що бѣ привършила съ изкърпване и изглаждане на прането, седна до масата да си почине. Тя отвори една голѣма книга. Това бѣ семейната книга, въ която сегистогисъ записваше нѣщо важно изъ живота на семейството.

Натопи перото, позамисли се, но не можа нищо да напише. Мислитѣ ѝ се бѣха объркали и нѣкакъвъ неопредѣленъ страхъ пропѣлзѣ въ сърдцето ѝ. Тя бѣше привикнала да спира вниманието си върху текива тихи предупреждения на душата.

„Децата!“ — помисли си тя.

Въ това време бурята напѣна на прозореца, отвори го, разлюлѣ пердето и силна въздушна струя нахлу въ стаята.

Майката скочи, наведе се надъ отворения прозорецъ и извика:

— Лилянке, Иванчо, Петърчо, Здравке!

— Тукъ сме! — обадиха се децата.

— Какво правите?

— Сѣдимъ подъ стѣкления покривъ и слушаме приказката, която